

geïntimeerde op zich. Op 21 april 2011 werd een voogd over de geïntimeerde aangesteld. Op 17 mei 2011 verzocht de voogd van de geïntimeerde om de afgifte van een aankomstverklaring.

Op 3 augustus 2011 besloot de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding dat een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) aan de voogd van de geïntimeerde diende te worden betekend, hetgeen gebeurde op 10 augustus 2011.

Op 6 februari 2012 diende de geïntimeerde een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, namelijk om medische redenen.

Op 19 maart 2012 verklaarde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de eerste aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Ook op 19 maart 2012 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijk Integratie en Armoedebestrijding dat een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) aan de voogd van de geïntimeerde diende te worden betekend.

Op 17 januari 2013 diende de geïntimeerde een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 21 februari 2013 verklaarde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de tweede aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet opnieuw onontvankelijk. Op 21 februari 2013 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ook de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Op 3 april 2013 diende de geïntimeerde een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen het voormelde bevel tot terugbrenging. In het arrest nr. 106.291 van 3 juli 2013 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het annulatieberoep.

Op 30 april 2013 diende de geïntimeerde een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 21 februari 2013. Bij arrest nr. 106.292 van 3 juli 2013 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de onontvankelijkheidsbeslissing van 21 februari 2013.

Op 19 september 2013 verleende de ambtenaar-geneesheer een medisch advies.

Op 23 september 2013 verklaarde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de tweede aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet opnieuw onontvankelijk. Op 31 oktober 2013 diende de geïntimeerde tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde deze beslissing bij arrest van 24 maart 2014 (nr. 121 375).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, voor Maatschappelijke Integratie nam ook op 23 september 2013 de beslissing houdende een nieuw bevel tot terugbrenging (bijlage 38). De geïntimeerde diende op 31 oktober 2013 tegen deze beslissing een vordering tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolnr. 139.723). Op 24 maart 2014 verklaarde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep niet ontvankelijk (arrest nr. 121 373).

Op 12 mei 2014 verklaarde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de aanvraag van de geïntimeerde van 17 januari 2013 tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk. Deze beslissing werd op 21 mei 2014 aan de geïntimeerde betekend.

Op 10 juni 2014 verleende de ambtenaar-geneesheer een medisch advies.

Op 18 juni 2014 verklaarde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de aanvraag van 17 januari 2013 ongegrond. Deze beslissing werd op 26 juni 2014 aan de geïntimeerde betekend. De geïntimeerde stelde op 23 juli 2014 tegen deze beslissing een vordering in tot schorsing en annulatie in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolnr. 156.576). In het arrest nr. 131382 van 14 oktober 2014 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bestreden beslissing.

Op 18 juni 2014 had de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie inmiddels tevens een beslissing houdende bevel tot terugbrenging genomen, die op 26 juni 2014 aan de geïntimeerde werd betekend. Op 23 juli 2014 diende de geïntimeerde een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen voormeld bevel tot terugbrenging. In het arrest nr. 131.383 dd. 14.10.2014 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bestreden beslissing.

Op 3 april 2015 legde de geïntimeerde een verzoekschrift neer tot het bekomen van rechtsbijstand voor de indiening van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De voorzitter van het bureau voor rechtsbijstand bij de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk verleende aan de geïntimeerde bij beschikking van 14 april 2015 rechtsbijstand voor "*de procedure tot regularisatie van haar verblijf in België*".

Op 21 april 2015 diende de geïntimeerde een aanvraag in tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarbij zij zich uitdrukkelijk op voormelde beschikking heeft beroepen ten einde vrijgesteld te worden van de krachtens artikel 1/1 van de Vreemdelingenwet geheven retributie.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging verklaarde op 2 juli 2015 de aanvraag van de geïntimeerde tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Deze beslissing vermeldt onder meer de volgende motieven:

"Zij heeft niet bewezen dat zij de door haar te betalen retributie betaald heeft (...) naar aanleiding van het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Kortrijk dd. 14.04.2015 geniet betrokkene rechtsbijstand in het kader van de procedure tot regularisatie van haar verblijf in België (op basis van art. 9bis). Echter, verzoekster is niet vrijgesteld om de administratieve kosten te betalen, vereist voor indiening van een aanvraag "9bis" in toepassing van artikel 1/1 van het Koninklijk besluit van 1 oktober 1981."

De geïntimeerde tekende tegen deze beslissing beroep aan bij het bevoegde rechtscollege, met name de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Volgens de verklaring van de partijen is deze procedure op heden nog hangende op het niveau van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. De procedure

Op 3 april 2015 legde de geïntimeerde een verzoekschrift neer tot het bekomen van rechtsbijstand met het oog op de indiening van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De voorzitter van het bureau voor rechtsbijstand bij de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk verleende aan de geïntimeerde bij beschikking van 14 april 2015 rechtsbijstand voor *"de procedure tot regularisatie van haar verblijf in België"*. De voorzitter motiveerde deze beslissing onder meer als volgt (stuk 4 geïntimeerde):

"De aanspraak van de verzoekende partij lijkt rechtmatig en zij heeft er belang bij om ze te doen gelden. Verzoekende partij legt een beslissing voor van het Bureau voor Juridische Bijstand te Brugge van 27.03.2015 waarbij aan verzoekende partij volledige kosteloze juridische tweedelijnsbijstand werd verleend. Op grond van art. 667, tweede lid, Ger.W. heeft verzoekende partij aldus het bewijs van ontoereikende inkomsten geleverd. Verzoekster zet in haar verzoekschrift tot het verkrijgen van rechtsbijstand uiteen dat zij bijstand wenst te bekomen voor de algehele procedure tot regularisatie van haar verblijf in België (artikel 9bis Vreemdelingenwet). Op grond van art. 665 Ger. W. dient aan verzoekers rechtsbijstand te worden toegekend. (...)
Verleent aan verzoekende partij rechtsbijstand voor de procedure tot regularisatie van haar verblijf in België. "

De geïntimeerde diende een aanvraag in tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verwijzend naar de toegekende rechtsbijstand voor de vrijstelling van de retributie (artikel 1/1 van de Vreemdelingenwet). Zoals reeds vermeld, verklaarde de bevoegde Staatssecretaris de humanitaire onontvankelijk omdat de geïntimeerde de retributie niet betaalde en de Staatssecretaris oordeelde dat de rechtsbijstand niet toepasselijk is op de retributie.

Met een dagvaarding van 28 augustus 2015 heeft de appellante derdenverzet aangetekend tegen de beschikking van het bureau voor rechtsbijstand in de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk van 14 april 2015. Dit bureau voor rechtsbijstand verklaarde op 26 mei 2016 het derdenverzet ontvankelijk maar ongegrond. De beschikking werd door de eerste rechter als volgt gemotiveerd:

"Verweerster heeft op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een machtiging tot verblijf wegens buitengewone omstandigheden gevraagd. Op grond van 1/1 van de Verblijfswet is opdat dergelijke aanvraag ontvankelijk zou zijn vereist dat een retributie wordt betaald die de administratieve kosten dekt.

De vraag die aan de orde is is te weten of de procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet valt onder de bepalingen van artikel 665 en 668 Ger. W.

De rechtbank is de mening toegedaan dat een grondwetconforme interpretatie van de genoemde bepalingen tot het besluit leidt dat dit inderdaad het geval is.

Het wezen van de administratiefrechtelijke procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is oordelen of aan de betrokken vreemdeling een verblijfsrecht kan worden toegestaan.

Volgens eiseres kan geen rechtsbijstand worden toegestaan omdat er op het ogenblik van het indienen van een aanvraag tot verblijfsmachtiging geenszins sprake is van enigerlei geschil waaraan het hoofd moet worden geboden.

Aangezien er echter over het verzoek om verblijf van de betrokkene buitengerechtelijk wordt geoordeeld en er een administratief beroep tegen deze beslissing openstaat valt de procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wel onder de genoemde bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek

De rechtbank is van oordeel dat de beschikking over de rechtsbijstand inderdaad ook betrekking heeft op de in artikel 1/1 van de Vreemdelingenwet voorzien retributie.

Het lijkt niet verenigbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet dat vreemdelingen, die behoeftig zijn en in België verblijven, naargelang van de reden waarom zij om verblijfsrecht in België verzoeken al dan niet gehouden zijn de voorziene retributie geheel, gedeeltelijk of niet te betalen. "

De rechter verklaarde de tegenvordering van de geïntimeerde wegens tergend en roekeloos geding door de appellante ontvankelijk maar ongegrond. Het is tegen dat vonnis dat de appellante hoger beroep heeft ingesteld. Het blijkt niet dat dit vonnis is betekend of dat de appellante er in zou hebben berust. Het hoger beroep is tijdig en regelmatig. De zaak is in raadkamer behandeld op de zitting van 8 november 2016, waarna het debat is gesloten en de zaak in beraad is genomen.

3. De aanspraken van de partijen

De appellante vraagt in hoger beroep aan het hof om:

" Het hoger beroep van appellante ontvankelijk en gegrond te verklaren.

Het incidenteel beroep van geïntimeerde te verwerpen als ontvankelijk, doch ongegrond.

Derhalve het vonnis van het bureau voor rechtsbijstand bij de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk van 26 mei 2016 te hervormen als volgt:

De oorspronkelijke vordering van appellante ontvankelijk en gegrond te verklaren en dienvolgens de beschikking van de Voorzitter van het Bureau voor Rechtsbijstand in de Rechtbank van Eerste Aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk bij beschikking van 14 april 2015 in de zaak gekend onder het 15/147/A, en ingeleid op eenzijdig verzoekschrift door geïntimeerde geheel te vernietigen ten opzichte van concludente.

Tevens te horen zeggen dat die vernietiging geldt ten aanzien van alle partijen aangezien de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing onverenigbaar zou zijn met de tenuitvoerlegging van de vernietigende beslissing (artikel 1130, tweede lid Ger.W.).

Geïntimeerde te horen veroordelen in de kosten, aan de zijde van concludente begroot als volgt:

- dagvaardingskost :	273,22 EUR
- rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg:	1.320,00 EUR
- rolrecht verzoekschrift hoger beroep:	nihil
- rechtsplegingsvergoeding hoger beroep :	1.440,00 EUR
TOTAAL	3.033,22 EUR "

De geïntimeerde vraagt in hoger beroep aan het hof om:

"Het hoger beroep tegen de beschikking van het Bureau voor Rechtsbijstand bij de Rechtbank van Eerste Aanleg West - Vlaanderen, afdeling Kortrijk dd. 26 mei 2016 (gekend onder rolnummer 15/342/I) ontvankelijk te verklaren doch af te wijzen als ongegrond;

Dienvolgens de beschikking van 26 mei 2016 (A.R. 15/342/1) waarbij het derdenverzet werd afgewezen en de beschikking van 14 april 2015 (A.R. 15/141/1) van het Bureau voor Rechtsbijstand bij de Rechtbank van Eerste Aanleg West - Vlaanderen, afdeling Kortrijk te willen bevestigen;

Desgevallend, en enkel in ondergeschikte orde, volgende prejudiciële vraag te willen stellen aan het Grondwettelijk Hof:

"Schendt art. 90 van de Vreemdelingenwet j. art. 668 Ger.W. j. 1/1 van de Vreemdelingenwet de artikelen 10, 11 en 23 van de Grondwet daar waar zou moeten begrepen worden dat uit een combinatie van deze artikelen de minvermogende vreemdeling uitgesloten wordt van rechtsbijstand die het hem toelaat kosteloos toegang te krijgen tot een procedure voor de aanvraag van een verblijf meer bepaald het indienen van een dergelijke aanvraag, niettegenstaande deze vreemdeling een verdedigbare grief hiertoe inroept op basis van art. 3 en 8 EVRM en zich in een bijzonder precare situatie ziet gelijk aan de positie van groepen van personen die op basis van een ander artikel van de Vreemdelingenwet een aanvraag instellen en door art. 1/1 van de Vreemdelingenwet automatisch gratis worden toegelaten tot de procedure van een verblijfsaanvraag, meer bepaald het indienen ervan, waarbij als reden wordt opgegeven dat zij zich in een door art. 8 of 3 EVRM beschermde situatie bevinden?"

Appellant te horen veroordelen tot alle kosten van beide procedures, zowel in eerste aanleg als in beroep, met daarbij inbegrepen, overeenkomstig artikel 1022,2de lid, 4de streepje Ger. W., een hogere rechtsplegingsvergoeding dan het basisbedrag ten bedrage van 1.320,00 EUR in eerste aanleg en 1.441,00 EUR in hoger beroep;

In voorkomend geval de rechtsplegingsvergoeding in hoofde van concludante te willen bepalen op het minimumbedrag ten bedrage van 90,00 EUR gelet op de precare situatie waarin concludante zich bevindt;

"

4. Beoordeling

4.1. Over de toetsing aan de Grondwet door de eerste rechter.

De appellante stelt dat de eerste rechter ten onrechte uit eigen beweging een grondwetsconforme interpretatie heeft gemaakt, namelijk dat artikel 1/1 van de Vreemdelingenwet bestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, terwijl hoven en rechtbanken niet bevoegd zijn om de wetten aan de grondwet te toetsen.

De geïntimeerde stelt dat de rechter over een marge beschikt om de norm invulling te geven. De gerechtelijke rechtsmachten hebben volgens de geïntimeerde de bevoegdheid om de wettelijkheid te onderzoeken van de maatregelen die getroffen werden in uitvoering van deze wetgevende normen.

Beoordeling

De eerste rechter oordeelde dat het niet verenigbaar lijkt met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet dat vreemdelingen, die behoeftig zijn en in België verblijven, naargelang van de reden waarom zij om verblijfsrecht in België verzoeken, al dan niet gehouden zijn de voorziene retributie geheel, gedeeltelijk of niet te betalen.

De eerste rechter maakte die beoordeling nadat hij reeds oordeelde dat:

1. de procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wel valt onder de artikelen 665 en 668 Ger. W.,
2. de beschikking over de rechtsbijstand ook betrekking heeft op de in artikel 1/1 van de Vreemdelingenwet voorziene retributie;

De overweging over de bestaanbaarheid van artikel 1/1 met de Grondwet was na die voorafgaande beoordelingen niet meer echt relevant voor de beslissing. Deze afweging van de eerste rechter moet worden beschouwd als een "obiter dictum", namelijk een redenering 'ten overvloede' of 'terzijde', die niet echt meer relevant was voor de besluitvorming. Met de vaststelling dat die overweging niet beslissend was, vindt het hof dat het wel binnen de marges van de appreciatiebevoegdheid van de rechter behoort om zijn mening hierover te geven zonder dat het noodzakelijk was om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

Deze grief in hoofddorde van de appellante dat de rechter hierdoor zijn bevoegdheid zou hebben overschreden, kan niet leiden tot het voor de appellante gewenste resultaat, namelijk haar aanspraak tot hervorming van het bestreden vonnis.

Deze procedure gaat over de al dan niet terechte toekenning of mogelijkheid tot toekenning van rechtsbijstand met betrekking tot de door een vreemdeling te betalen retributie naar aanleiding van een aanvraag tot het verblijf. Met ander woorden, deze procedure gaat in

eerste instantie over een vraag naar rechtsbijstand en niet over de vraag of het al dan niet verantwoord is om aan een vreemdeling een retributie te vragen voor een aanvraag machtiging of toelating tot het verblijf in België.

De kern van het geschil in deze beroepsprocedure is de vraag of de eerste rechter juist oordeelde over de twee voornoemde aspecten, namelijk:

1. of de procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet valt onder de artikelen 665 en 668 Ger.W.,
2. of de beschikking over de rechtsbijstand ook betrekking heeft op de in artikel 1/1 van de Vreemdelingenwet voorziene retributie;

Desgevallend kan het onderzoek en de beoordeling van die vragen leiden tot de noodzaak om een vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

4.2. Beoordeling ten gronde: over de rechtsbijstand.

Artikel 664 Ger.W. bepaalt het volgende:

"Rechtsbijstand bestaat erin degenen die niet over de nodige bestaansmiddelen beschikken om de kosten van rechtspleging, zelfs van een buitengerechtelijke rechtspleging, te bestrijden, geheel of ten dele te ontslaan van de betaling van de diverse rechten, registratie-, griffie- en uitgiftrechten en van de andere kosten welke deze rechtspleging medebrengt. Hij verschaft aan de betrokkene ook kosteloos de tussenkomst van openbare en ministeriële ambtenaren onder de hierna bepaalde voorwaarden.

Hij biedt de betrokkene tevens de mogelijkheid kosteloos bijstand te genieten van een technisch adviseur bij gerechtelijke deskundigenonderzoeken."

Artikel 665 Ger.W. bepaalt het volgende:

"Rechtsbijstand kan worden verleend:

- 1° voor alle handelingen betreffende vorderingen die voor een rechter van de rechterlijke orde, een administratieve rechtbank of een scheidsgerecht moeten worden gebracht of er aanhangig zijn;
- 2° voor handelingen betreffende de tenuitvoerlegging van vonnissen en arresten;
- 3° voor rechtsplegingen op verzoekschrift;
- 4° voor de proceshandelingen die behoren tot de bevoegdheid van een lid van de rechterlijke orde of waarbij een openbare of een ministeriële ambtenaar moet optreden;
- 5° voor procedures van vrijwillige of gerechtelijke bemiddeling, die geleid worden door een bemiddelaar die erkend is door de in artikel 1727 bedoelde commissie;

- 6° voor alle buitengerechtelijke procedures die opgelegd zijn bij wet of door de rechter;
 - 7° voor de tenuitvoerlegging van authentieke akten in andere lidstaten van de Europese Unie in het kader van artikel 11 van richtlijn 2003/8/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot verbetering van de toegang tot de rechter bij grensoverschrijdende geschillen, door middel van gemeenschappelijke minimumvoorschriften betreffende rechtsbijstand bij die geschillen, onder de in deze richtlijn bepaalde voorwaarden.
 - 8° voor bijstand van een technisch adviseur bij gerechtelijke deskundigenonderzoeken.
- "

Artikel 671 Ger.W. bepaalt het volgende:

"Rechtsbijstand wordt alleen verleend voor de proceshandelingen die moeten worden verricht en voor de gewone afschriften van of de uittreksels uit de stukken die moeten worden voorgebracht vóór de rechter voor wie het geschil aanhangig is of wordt gemaakt, de betekening van de eindbeslissing daaronder begrepen. Rechtsbijstand dekt eveneens de kosten en het ereloon van de bemiddelaar in het kader van een gerechtelijke of vrijwillige bemiddeling die geleid wordt door een bemiddelaar die erkend is door de in artikel 1727 bedoelde commissie alsmede de kosten en het ereloon van de technisch adviseurs die de partijen bijstaan in het kader van door een rechter bevolen deskundigenonderzoeken.

In geval van hoger beroep of voorziening in cassatie wordt het verzoek om bijstand gedaan aan het bureau van de rechtbank of van het hof waar het rechtsmiddel wordt ingesteld"

De eerste rechter merkte de procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan als een buitengerechtelijke procedure voorzien door de wet, zoals voorzien in artikel 665, 6° Ger.W.

Artikel 665, 6° Ger.W is ingevoegd bij artikel 12 van de Wet van 1 juli 2006 tot wijziging van het Gerechtelijk Wetboek met betrekking tot rechtsbijstand (B.S., 10 augustus 2006). De wijziging trad in werking met ingang van 10 augustus 2006 (artikel 30). Deze wet had volgens haar voorbereidende werken een dubbele doelstelling. Enerzijds beoogt het de omzetting van de Europese richtlijn van 27 januari 2003 tot verbetering van de toegang tot de rechter bij grensoverschrijdende geschillen, door middel van gemeenschappelijke minimumvoorschriften betreffende rechtsbijstand bij die geschillen.

Anderzijds bleek het eveneens noodzakelijk te zijn enkele wijzigingen aan te brengen om een vereenvoudiging mogelijk te maken van de procedure voor het verkrijgen van rechtsbijstand (Parl. St. Kamer, 2005 - 2006, DOC 51, 2181/001, p. ;3).

De richtlijn waarvan de omzetting werd beoogt, betreft de richtlijn 2002/8/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot verbetering van de toegang tot de rechter bij grensoverschrijdende

geschillen, door middel van gemeenschappelijke minimumvoorschriften betreffende rechtsbijstand bij die geschillen (vindplaats:
http://ec.europa.eu/justice_home/judicialatlascivil/html/pdf/oj_l26_20030131_nl.pdf).

Uit deze richtlijn en de omzetting ervan in artikel 665, 6° Ger.W. blijkt zonder enige twijfel dat (ook) met een buitengerechtelijke procedure een door de wet of de rechte voorgeschreven procedure wordt bedoeld die betrekking heeft op een geschil.

Een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is geen procedure met betrekking tot een geschil. Deze administratieve procedure tot het verkrijgen van een verblijf in België valt evenmin onder de andere gevallen omschreven in artikel 665 Ger.W..

Artikel 1/1 van de Vreemdelingenwet voorziet in een retributie, zijnde een financiële bijdrage gevraagd van een persoon naar aanleiding van diens aanvraag met het oog op het vergoeden van de administratieve kost verbonden aan de aanvraag. Deze aanvraagprocedure omvat geen rechtspleging, gerechtelijk noch buitengerechtelijk, noch het bestaan van een geschil waarvoor hetzij in een precontentieuze fase, hetzij in een gerechtelijke procedure een oplossing wordt beoogd.

De geïntimeerde verwijst naar artikel 668 Ger.W., dat het volgende bepaalt:

"Rechtsbijstand kan onder dezelfde voorwaarden worden verleend aan:

- a) vreemdelingen, overeenkomstig de internationale verdragen;
- b) onderdanen van een Lid-Staat van de Raad van Europa;
- c) enig ander vreemdeling die op regelmatige wijze in België zijn gewone verblijfplaats heeft of die op regelmatige wijze verblijft in één van de lidstaten van de Europese Unie,
- d) alle vreemdelingen, in de procedures waarin is voorzien bij de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijft, de vesting en de verwijdering van vreemdelingen. "

Artikel 668 Ger.W., d) is ingevoerd bij artikel 90 van de Vreemdelingenwet. De bedoeling van de wetgever over de interpretatie van artikel 668 Ger.W. blijkt uit de parlementaire voorbereidingen van artikel 90 van de Vreemdelingenwet:

"Om nochtans, bij afwezigheid van een wederkerige overeenkomst, de behoeftige vreemdeling niet te beroven van de mogelijkheid de rechtsmiddelen uit te oefenen die door het wetsontwerp onontbeerlijk worden beschouwd, wordt aan artikel 668 van het Gerechtelijk Wetboek een tweede lid toegevoegd, ten einde het voorrecht van rechtsbijstand te verlenen aan elke vreemdeling, maar alleen in de rechtsplegingen voorzien bij de huidige wet."

(Parl. St. Kamer, 1974-1975 (42),653/1, p. 66)

"Het feit thans te beslissen de rechtsbijstand uit te breiden tot de vreemdelingen doet helemaal geen afbreuk aan de verbeteringen die aan de rechtsbijstand aangebracht kunnen worden in de komende jaren ten behoeve van degenen die zich verplicht zien een beroep te doen op het gerecht in ons land."

(Parl. St. Kamer, 1974-1975 (42), 653/4, p. 18) (stuk 2)

Op grond van artikel 668 Ger.W. kan rechtsbijstand worden toegekend voor de rechtsplegingen voor de zoals voorzien in de Vreemdelingenwet.

De appellante stelt terecht dat in artikel 668 Ger.W. de procedures worden bedoeld zoals voorzien in artikel 39/1 tot en met artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet die voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen ingesteld worden tegen verblijfsrechtelijke beslissingen die zijn genomen in toepassing van deze Vreemdelingenwet.

Onder het woord "procedures", zoals voorzien in artikel 668, d) Ger.W., moet ook hier worden verstaan: een wijze van regeling van een geschil. De bewoordingen van dit artikel laten naar het oordeel van het hof niet toe rechtsbijstand op grond van artikel 668 Ger.W. uit te breiden tot de administratieve kosten verbonden aan een aanvraag tot een verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De verwijzing door de geïntimeerde naar arrest G.R. t. Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) is hier niet toepasselijk omdat het betrekking heeft op een andere situatie. Het EHRM heeft in dit arrest niet geoordeeld dat elke vreemdeling in eender welke situatie steeds kosteloos toegang moet kunnen krijgen tot eender welke aanvraag tot verblijfsmachtiging in toepassing van de Vreemdelingenwet.

Overigens kan worden opgemerkt dat artikel 1/1 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat slechts voor een limitatief aantal welomschreven aanvragen tot verblijfsmachtiging, ingediend in toepassing van de Vreemdelingenwet, een retributie verschuldigd kan zijn, waarbij het bedrag van de retributie vaak afhangt van de aard van de aanvraag tot verblijfsmachtiging.

Het hoger beroep van de appellante is gegrond. Om die reden is dit hoger beroep dan ook niet als tergend en roekeloos aan te merken. Het incidenteel hoger beroep van de appellante is ongegrond.

5. De gerechtskosten.

De geïntimeerde wordt in het ongelijk gesteld en moet daarom de gerechtskosten van de beide instanties dragen.

Artikel 7, lid 1 van het Koninklijk besluit van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding bepaalt dat geen rechtsplegingsvergoeding wordt toegekend voor rechtsplegingen die rechtsbijstand beogen.

Naar het oordeel van het hof heeft de huidige procedure betrekking op een rechtspleging die (de al dan niet toekenning van) rechtsbijstand beoogt.

Artikel 7, lid 1 van het Koninklijk besluit van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding bepaalt dat voor het overige het gegeven dat rechtsbijstand wordt verleend geenszins afbreuk doet aan de toekenning van de in de vorige artikelen bedoelde vergoedingen.

Naar het oordeel van het hof houdt dit tweede lid van artikel 7 van het KB van 26 oktober 2007 in dat de geïntimeerde wel kan worden veroordeeld tot de dagvaardingskosten die de appellante diende te maken om de procedure (in eerste aanleg) in te stellen.

**OP DIE GRONDEN,
het bureau voor rechtsbijstand bij het hof van beroep te Gent,**

Gelet op de artikelen:

- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;
- 675 tot en met 699 van het gerechtelijk wetboek;

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond in de mate zoals hierna is bepaald;

gelet op artikel 24 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;

gehoord de partijen in hun middelen en conclusies,

Vernietigt de beslissing van het Bureau voor Rechtsbijstand van de rechtbank van eerste aanleg te West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk van 26 mei 2016, behoudens waar het het derdenverzet van de appellante ontvankelijk verklaart;

Verklaart de oorspronkelijke vordering van de appellante ontvankelijk en gegrond en vernietigt ten aanzien van de appellante de beschikking van 14 april 2015 van de Voorzitter van het bureau voor rechtsbijstand in de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk in de zaak gekend onder het 15/147/A;

zegt dat die vernietiging geldt ten aanzien van alle partijen (artikel 1130, tweede lid Ger.W.)

veroordeelt de geïntimeerde tot het betalen van de gerechtskosten van de beide instanties, vastgesteld als volgt:

- aan de kant van de appellante:
 - dagvaarding eerste aanleg:

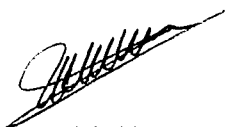
273,22 EUR

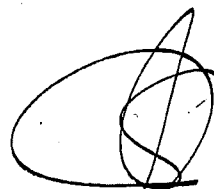
Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van het hof van beroep te Gent, **BUREAU
VOOR RECHTSBIJSTAND**, op **29 november 2016**.

Aanwezig:

S. Ravyse, raadsheer,
P. Vermaerke, griffier.

Patricia Vermaerke

Stijn Ravyse

